

Arrest

nr. 137 420 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J. DE LIEN en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd geweigerd op 2 augustus 2012 (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52,§4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, die op 22.02.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

de betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15.12 1980 stelt: 'als familielid van een burger van de unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)'.

De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon: als bewijs hiervan ligt betrokkene een zelfgeschreven verklaring voor, wanneer hij stelt zelf geen inkomsten te genereren en afhankelijk te zijn van zijn ouders. Aangezien dit een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien blijkt uit het Rijksregister dat betrokkene sinds 24.03.2006 niet meer stond ingeschreven op het adres van zijn ouders en dat hij pas sinds februari 2012 opnieuw bij hen woont. Aangezien betrokkene verder geen andere bewijzen, zoals bijvoorbeeld betaling van huur-en andere lasten, werden voorgelegd is niet op afdoende wijze aangetoond dat betrokkene in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van zijn vader.

Verder heeft betrokkene niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene ligt een contract dd. 06.04 2012, loonfiche april 2012 en een arbeidskaart als taxichauffeur van zichzelf voor. Aangezien betrokkene zelf werk, uit de loonfiche blijkt dat zij zelf twee personen tenlaste heeft, en geen enkele documenten van tewerkstelling van zijn vader voorlegt kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene tenlaste is van zijn vader.

Aangezien er geen enkel document van tewerkstelling van de referentiepersoon wordt voorgelegd is bovendien niet aangetoond dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg heeft betrokkene niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis, §2, 3° en artikel veertigter van de wet van 15.12.19 80 en wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 52 § 4 van het KB Vreemdelingen;

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker het bevel krijgt om het land te verlaten.

Dat op geen enkele wijze door de DVZ gemotiveerd wordt waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet krijgen.

Het feit dat zijn aanvraag geweigerd wordt betekent niet automatisch dat hij het bevel dient te krijgen om het Rijk te verlaten, immers art. 52 § 4 van het KB Vreemdelingen bepaalt uitdrukkelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd.

Artikel 52

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie» overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Door de bewoording "desgevallend" te voegen in de tekst heeft de wetgever uitdrukkelijk gesteld dat het bestuur zulks dient te beslissen geval per geval zodat een motivering noodzakelijk is.

Derhalve is de beslissing op dit punt formeel niet gemotiveerd.

Dat eveneens art. 52 § 4 geschonden werd daar er niet gesteld wordt waarom verzoek een bevel wordt betekend."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker stelt in essentie dat de gemachtigde bij de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een discretionaire bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zodat dit bevel een eigen wettelijke basis en een eigen motivering vereist. Verzoeker leidt een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet af uit het feit dat in casu iedere motivering voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit deze bewoordingen kan, zoals verzoeker pertinent opmerkt, geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt in casu in de 'bijlage 20' als volgt gemotiveerd: "Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen". De overige motieven die in de 'bijlage 20' zijn opgenomen, hebben betrekking op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten die, zoals hoger besproken, een van de weigeringsbeslissing onderscheiden administratieve rechtshandeling uitmaakt.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de voorliggende zaak in de akte van de beslissingen van 2 augustus 2012, betekend onder de vorm van een bijlage 20, geen redenen - zij het juridische dan wel de feitelijke overwegingen - heeft aangegeven op basis waarvan hij heeft beslist dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Het feit dat de gemachtigde het verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft geweigerd laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker niet legaal in het Rijk verblijft. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is gelet op het gestelde in artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit inderdaad een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Door in de voorliggende zaak over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite, is de gemachtigde dan ook tekort gekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het gebrek aan formele motivering van dit bevel verhindert verzoeker om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen tegen deze beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden die in dat geval werd toegepast.

De verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2012. Evenwel impliceert de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins de onwettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Een verder onderzoek van de middelen, waarin verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden viseert, is dan ook vereist.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Schending van art. 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Dat art. 20 van het EG verdrag als volgt luidt:

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Dat verzoeker een bloedverwant in neergaande lijn is van twee Unieburgers die de Belgische nationaliteit hebben. Dat hij instaat voor de verzorging van zijn ouders en zijn verwijdering uit het Rijk zou betekenen dat de ouders hun rechten als Unieburger niet ten volle zal kunnen uitoefenen.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest Ruiz Zambrano dd. 08.03.2011 met rolnummer C-34/09 EN en citeert hieruit het volgende:

Artikel 20 VWEU verleent aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van burger van de Unie (zie met name arresten van 11 juli 2002, D'Hoop, C-224/98, Jurispr. blz. 1-6191, punt 27, en 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-I 48/02, Jurispr. blz. 1-11613, punt 21). Aangezien zij de Belgische nationaliteit bezitten, waarvan de voorwaarden tot verkrijging tot de bevoegdheid van de betrokken lidstaat behoren (zie in die zin arrest van 2 maart 2010, Rottmann, C-I 35/08, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 39), hebben het tweede en het derde kind van verzoeker in het hoofdgeding ontegenzeggelijk deze status (zie in die zin eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 21, en Zhu en Chen, punt 20).

41 Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-I 84/99, Jurispr. blz. 1-6193, punt 31, en

17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. 1-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in

dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.

Dat in elk geval verzoeker recht heeft op verblijf en art. 20 van het VWEU verdrag is geschonden.

Dat verzoeker bovenstaande geciteerde redenering integraal overneemt ter adstructie van zijn middel.

Indien verzoeker gedwongen zou worden het Rijk te verlaten zal dit ernstige implicaties hebben voor diens ouders die zich gedwongen zullen zien te verhuizen naar Iran.”

2.2.2. De Raad verwijst wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker kan daarnaast niet gevolgd worden waar hij inroept dat artikel 20 van het VWEU geschonden werd. Voormeld verdragsartikel bepaalt immers dat een persoon die de nationaliteit heeft van een lidstaat van de Europese Unie een “Burger van de Unie” is en aan dit burgerschap bepaalde rechten kan ontlelen. Verzoeker, die voorhoudt de Iraanse nationaliteit te hebben, is evenwel geen onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie en kan dan ook niet beschouwd worden als een persoon die de aan dit burgerschap gekoppelde rechten kan laten gelden. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zijn ouders, die de Belgische nationaliteit verwierven, hun rechten als Unieburger niet ten volle kunnen uitoefenen. Hij verwijst weliswaar naar het arrest Zambrano (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) doch verliest uit het oog dat, in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak die aanleiding gaf tot het geciteerde arrest, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zijn ouders het risico lopen niet meer in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien en de facto verplicht worden om het grondgebied van de Unie te verlaten, zodat hen het effectieve genot verbonden aan de status van burger van de Unie wordt ontzegd. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft ook geenszins tot het automatisch gevolg dat de ouders van verzoeker gedwongen worden om naar Iran te verhuizen. In het arrest Dereci oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband reeds dat het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C- 256/11). Verzoeker en zijn ouders woonden jaren gescheiden, waardoor de bestreden beslissing de toestand van verzoeker partij en voormelde familieleden niet wijzigt. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat – zo hier al nood aan zou zijn – verzoeker zijn ouders financieel steunt door geldsommen over te maken en dat zij maatregelen nemen om in hun verzorging te voorzien.

Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 wordt vernietigd voor wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT